

LES PETJADES

Hi havia una vegada un bon home que es deia Marc, que volia que tothom el recordés quan hagués mort. Ell el que volia era deixar empremta, deixar les seves petjades, perquè la gent en veure-les digués: “Són les petjades d'en Marc”.

Un bon dia, va agafar el cotxe i se'n va anar al Pirineu, on la neu té gruixos considerables. Anava ben equipat, amb bones botes, perquè pensava deixar a la neu unes petjades ben marcades. I així ho va fer. En un lloc arrecerat, no gaire lluny de la carretera, va trepitjar ben fort i va deixar ben assenyalades les marques de les seves botes. I... al costat, hi va posar una pedra on hi havia gravat el seu nom. Però... al cap d'un temps el sol de la primavera va desfer la neu, i la pedra, ves a saber on va anar a parar.

Quan en Marc va anar expressament a veure com estaven les seves petjades, el que va trobar és que havia desaparegut tot. Llavors va pensar que aniria a la platja i les deixaria a la sorra.

Un dia, al matí, es va arribar a la Barceloneta i, a la platja al costat de l'espigó, hi va deixar les seves marques i també una pedra amb el seu nom. I què va passar?... Que una forta onada va pujar molt amunt i va esborrar les petjades i va fer rodolar la pedra fins al mar.

En Marc, quan hi va anar al cap d'uns quants dies, va veure com de les seves petjades, res de res. Llavors, molt entristit, va pensar que ho parlaria amb un bon amic seu, a veure ell què li aconsellava.

Dit i fet. Va anar a veure a en David, el seu amic, i li va explicar que volia deixar unes empremtes, perquè la gent el recordés quan ell hagués mort. L'amic, molt intel·ligentment, li va dir: “El que has de fer és deixar empremtes de vida i no marques a terra. El que tu facis mentre estàs viu són les petjades que deixes en el record dels que conviuen amb tu.

Sigues una bona persona, estima i fes tot el bé que puguis, aquesta és l'empremta que no s'esborra. No es veu amb els ulls del cos, no necessita un cartell, però ho veuen amb els ulls del cor les persones que reben de tu el bon exemple, l'estimació, l'ajut, la comprensió, la teva dolcesa... tot el que facis. Així deixaràs bones empremtes”.

I encara –va dir el seu amic- et vull dir una altra cosa: “Això és el que va fer Jesús, mentre va estar aquí a la terra entre els homes i les dones del seu temps: donar amor, perdó, comprensió, servei, paraules de vida... I mira, les seves petjades, després de gairebé dos mil anys, no s'han esborrat. Segueixen vives, i tots els que volen les poden recordar, perquè estan escrites a l'Evangeli, i tots els que volen les poden fer seves i seguir-les, intentant fer el mateix que Ell va fer”.

En Marc va marxar tot content; ja sabia què havia de fer perquè el recordessin ara i després. I es va proposar ser una bona persona i estimar molt a tothom.

Les marques físiques poden recordar les petjades reals de la nostra vida, però elles soles no tenen cap valor. Tots nosaltres deixem la nostra petjada en tot el que fem.